

MAGARČIĆ

Živjeli jednom jedan kralj i kraljica, koji su bili tako bogati, da su imali sve što su si mogli poželjeti, samo nisu imali djece. Zbog toga se noću i danju kraljica žalila: "Ja sam kao polje na kojem ništa ne raste." Konačno ispuni Bog njihovu želju. Ali, kada je dijete došlo na svijet, ono nije ličilo na čovjeka. Bio je to mladi magarčić. Kada ga je majka ugledala, započela je još jače plakati i zapomagati, kako ona radje nema nikakvo dijete, samo da nema tog magarca, i kazala je, neka ga se baci u vodu, da ga pojedu ribe. Kralj je ali govorio: "Ne! Njega nam je darovao Bog, i on je moj sin i nasljednik, i nakon moje smrti će sjediti na kraljevskom prijestolju i nositi će kraljevsku krunu." Tako je magarčić bio odgajan, rastao je, a uši su mu postajale sve veće i uspravnije. Bio je vesele naravi, igrao se i skakao naokolo, a posebno je volio muziku. Jednoga dana je otišao jednom muzikantu i rekao: "Nauči me tvoju vještinu, da i ja znam svirati lutnju tako dobro kao što i ti znaš." – "Ah, mladi gospodaru", odgovorio je muzikant, "to će vama biti teško, vi nemate prste za svirati, preveliki su; bojim se da žice to neće izdržati." Nikakva isprika nije pomogla, magarčić je želio i morao svirati, bio je tako uporan i marljiv, da je na kraju naučio svirati isto tako dobro, kao i sam njegov učitelj. Jednoga dana je mladi gospodar, zamišljen šeući se, došao do jednog bunara i kad je unutra pogledao, vidio je u ogledalu vode svoj magarčić lik. To ga je tako ražalostilo, da se s jednim vjernim drugom uputio u daleki svijet. Bili su kojekuda, a na kraju su došli u kraljevstvo kojim je vladao stari kralj, koji je imao samo jednu, ali prelijepu kćer. Magarčić reče: "Ovdje ćemo ostati neko vrijeme", pokuca na vrata i vikne: "To je gost koji traži prenoćište, otvorite mu, da može ući." Jer nitko nije otvorio vrata, sjeo je, uzeo lutnju i počeo sa svojim prednjim nogama dražesno svirati. Nato je vratar razrogačio oči, odjurio kralju i rekao: "Vani pred vratima sjedi mladi magarčić i svira lutnju tako dobro, kao da je izučeni muzikant." – "Kad je tako, onda pusti muzikanta neka udje i dodje do mene," rekao je kralj. Kad je ali magarčić ušao, svi su se počeli smijati tom sviraču na lutnji. Tako je magarčić morao jesti dolje zajedno sa slugama, i bio je neraspoložen, te počne pričati: "Ja nisam običan magarčić koji živi u staji, ja sam otmjeni magarčić." Sluge mu nato odgovoriše: "Ako je tako, idi i sjedi zajedno s vojnicima: "Ne", reče magarčić, "ja želim sjediti s kraljem." Kralj se nasmije i odlučno reče: "Dobro, neka bude tako, kako želiš magarčiću, dodji ovamo i sjedni kraj mene." Poslije ga kralj upita: "Magarčiću, kako ti se svidja moja kći?" Magarčić se okrene, pogleda kraljevu kćer, klimne glavom i odgovori: "Kakve li ljepote, ona je tako lijepa, da još nikada nisam vidio ljepše:" – "Onda dodji i sjedni pokraj nje", rekao je kralj. "To mi se svidja", reče magarčić i sjedne pokraj kraljeve kćeri. Magarčić je jeo i pio, i znao se dolično i pristojno ponašati. Kada je plemenita životinja već neko vrijeme provela na kraljevskom dvoru, započe razmišljati: "Čemu sve to, vrijeme je vratiti se kući". Magarčić tužno pogne glavu, i stupi

pred kralja, kako bi se od njega oprostio. U međuvremenu je ali kralj zavolio magarčića, pa ga upita: "Magarčiću, što je s tobom? Ti izgledaš jako žalostan. Ostani kod mene, ja ću ti dati sve što želiš. Želiš li zlato?" – "Ne", odgovori magarčić i zanijeka glavom. – "Želiš li drugo blago i nakit?" – "Ne." – "Želiš li pola mojeg kraljevstva?" – "Ah, ne." Kralj tada reče: "Kad bih samo znao, što bi te moglo raspoložiti. Želiš li moju lijepu kćer za ženu?" – "Ah, da, to želim", odgovori magarčić, "nju bih želio za ženu", i postao je odjednom veseo i dobre volje, jer to je bila njegova jedina želja. Tako se slavilo veličanstveno vjenčanje. Na večer, kada su nevjesta i mladoženja odlazili u svoju spavaću sobu, kralj je htio znati, da li se magarčić pristojno ponaša, i pozove svojeg slugu, da se tamo sakrije. Kada su mladenci bili u sobi, povuče mladoženja zasun na vratima, ogleda se po sobi, i jer je mislio da su sami, odbaci svoju magareću kožu i pretvori se u lijepog kraljevića. "Eto, sada vidiš, tko sam i da sam bio vrijedan tebe." Nevjesta je bila sretna, ljubila ga je i od sveg srca voljela, ali kada se počelo daniti, mladić skoči, navuče svoju magareću kožu, i nitko ne bi slutio tko se ispod nje krije. Uskoro naidje i stari kralj. "Oh", uzvikne, "kako je naš magarčić već živahan! Ali ti si jako žalosna", obrati se kralj svojoj kćeri, "da možda tvoj muž nije kako valja?" – "O, ne, moj dragi oče, ja ga volim kao da je najljepši na svijetu, i želim biti s njim dok god živim." Dok se kralj tako čudio, pridje mu sluga koji se noću sakrio, i sve mu razotkrije. Kralj reče: "To ne može biti istina." – "Onda bdijte sami ovu noć i uvjerite se svojim očima. I još nešto, cijenjeni kralju! Uzmite mu kožu i bacite u vatru, pa će se morati pokazati u svojem pravom liku." – "Tvoj je savjet dobar", kazao je kralj, i noću, kad su svi zaspali, ušulja se u sobu, i kako pridje krevetu, ugleda mjesecom obasjanog kršnog mladića kako sniva, dok svučena koža bijaše na podu. On je uzme, naredi zapaliti veliku vatru, unutra baci kožu, i sam pričeka dok sasvim ne izgori i postane pepeo. Jer je bio znatiželjan kako će se okradjeni ponijeti, kralj ostane osluškujući cijelu noć budan. Kad se mladić naspavao, ustao je iz kreveta s prvim sunčanim zrakama, htio je obući magareću kožu, ali ju nigdje nije mogao naći. Sav uplašen i ražalošćen on reče: "Sada moram pobjeći." Kako je ali izašao van, stupi pred njega kralj i kaže: "Sine moj, kuda tako žurno, što imaš na umu? Ostani ovdje, ti si lijep muškarac, ne trebaš odavde otići. Ja ti darujem pola mojeg kraljevstva, a nakon moje smrti biti će tvoje cijelo." – "I ja želim, da što je dobro započelo, dobro i završi", reče mladić, "ja ostajem kod vas." Tada mu je stari kralj darovao pola svojeg kraljevstva, a kad je kralj nakon godinu dana umro pripalo mu je cijelo, i poslije smrti njegovog vlastitog oca dobio je još jedno i živio zauvijek u svom blagostanju.